

[Ellisabeth Arnold]

hvad det er, der forskes i, man taler ikke om hvilke brancher. Hvad er kvaliteten af den forskning? De lande, vi sammenligner os med, hvad forsker de i?

Jeg ved, at de opgørelser, man anvender i erhvervslivet, når man skal bedømme erhvervslivets forskning, ikke blot drejer sig om nyudvikling af produkter. De drejer sig også om udvikling af produkter, som er nye for virksomheden – men ikke nødvendigvis nye for Danmark eller ikke nødvendigvis nye i verdenssammenhæng. Det betyder, at vi altså herhjemme – som hr. Behnke ganske rigtigt sagde – godt kan gå hen og opfinde den dybe tallerken for anden gang for statsmidler, og det er i virkeligheden en meget problematisk opgørelsesmetode. Man beder virksomhederne om at beskrive, om de har lavet en beskeden produktudvikling, som er ny for firmaet, men ikke nødvendigvis ny for den internationale udvikling.

Der er selvfølgelig også mange brancher, som vi ikke kan præstere at forske i herhjemme. Jeg er meget glad for, at Danmark ikke er med i SDI f.eks., så vi ville bidrage til den forskning dér. Jeg synes, vi gør rigtigt i at gøre, som der står i forskningsredegørelsen, at vi skal udvælge nogle strategiske områder, som vi er stærke på, og blive bedre dér. Det bioteknologiske er et ganske udmærket område.

Et af OECD's kritikpunkter vedrørende den danske forskning var det uoverskuelige system. Det er udmærket, at der nu tages fat på en bedre koordinering, og det er også udmærket, at der tages fat på en anden forskningsrådsstruktur, men jeg tvivler på, at det vil imødekomme OECD's kritik, for OECD's kritik gik også på, at der var midler sat af til forskning, som ikke lå i undervisnings- og forskningsministerens regi, men som gav et meget broget billede, fordi der var både landbrugs- og miljø- og energi- og teknologipuljer forskellige steder i systemet, som man ikke umiddelbart kan styre gennem forskningsrådene.

Om den strategiske forskning må jeg også bemærke, at den selvfølgelig er beskrevet i redegørelsen som meget erhvervsrettet. Jeg vil gerne rose ministeren for, at han i redegørelsen nævner humaniora, som man ikke må glemme. Jeg vil også gerne sige til hr. Per Stig Møller fra Det Konservative Folkeparti og hr. Rahbæk Møller, at vi naturligvis skal sikre os, at vi også har en grundforskning på de områder, som ikke

umiddelbart lader sig omsætte i eksportkroner. Vi har en fantastisk værdifuld humanistisk forskning herhjemme, som vi lever af alle sammen, og jeg synes, de bemærkninger, som ministeren har skrevet i redegørelsen om, at vi skal kunne sikre vores kulturelle egenart, når vi får det indre marked i EF, er gode at have med.

Jeg synes også, vi skal tænke på, at sådan noget som social- og samfundsforskning og sundhedspolitisk forskning heller ikke er nævnt i redegørelsen; dér kan vi måske ikke ligefrem få valutakroner ind, men vi kan dog måske spare nogle offentlige udgifter på længere sigt ved at få analyseret vores sociale og samfundsmæssige struktur, om vi kan gøre det på en bedre måde.

Ministeren har skrevet en del om kvalitet i sin redegørelse, og her er vi inde på noget af det meget vanskelige, som jeg også nævnte før med mit eksempel. Hvordan måler man forskningskvalitet? I den forbindelse er vi nødt til at komme ind på grundforskningen, som der netop har udsundet sig en diskussion om mellem hr. Behnke, hr. Rahbæk Møller og nogle af de andre ordførere, at kvalitet måles ikke bare på den eksakte viden, som kandidaterne fra de videregående uddannelser kommer ud med. Den måles også på, om de kan beherske de metoder – de logiske arbejdsmetoder – som en forsker skal kunne, om de er kritiske nok over for deres eget arbejde, om de er kritiske nok over for deres resultater, om de er kritiske nok over for deres kilder.

En anden ting, der er vigtig i forbindelse med samarbejdet med erhvervslivet, er, om forskerne har et åbent sind over for samarbejdet med erhvervslivet, og om erhvervslivet har et åbent sind over for samarbejde med forskerne, der kommer fra de videregående uddannelser. Der er stadig væk – selv om det modsatte står i redegørelsen – en masse gamle fordomme, som florerer i fuldt omfang.

Så er der en ting, som ikke er blevet nævnt hidtil: Industrien opfatter ikke altid sig selv som rigtige medspillere. Industrien opfatter sig egentlig ikke som medansvarlige for, at der ikke forskes nok. Det er rigtigt, at industrien ikke forsker nok, men de bruger ofte de teknologiske udviklingsmidler som en finansieringskilde, som én blandt mange, og nogle af de teknologiske udviklingsmidler, der er stillet til rådighed for erhvervslivet, styres egentlig ikke på no-